

WÕTA ja LÕE!

№ 7. — 4. aastafäif.

Wali hoolega!

Ma tahan find paluda, et ja hoolega walib, mis teed ja tahad käia. Põllumees walib hoolega seemet, mida ta külmab põllule. Ta ei taha halba lõikust saada, sellepärast tahab ta kõigeparemat seemet külmata.

Kui ja walib liha tee, tahab lihas külmata, on ju lõikus igamene hukatus. Kui ja andub kurjale teole, saad ja selle orjaks. Ruida me walime, sellest oleneb meie terve elu.

Ei ükski mõi kahte ifandat teenida. Sa ei mõi korraga olla kahe riigi kodanik. Lord Broughamile meeldis wäga Cannese linn ja tahtis sellepärast Prantsuse kodanikuks hakata, aga see oli wõimatu, sest ta ei tahtnud ka mitte Inglise kodakondsusest loobuda.

Siis peab sinu tahtmine otjustama, kas wooluga kaasa minna, teistest ennast wiia lasta, või ifeetswalt üldisest armamisest hoolimata Jumala tahtmise teele jääda.

Meie walmisest waimulikkudes asjades oleneb meie igawik. Ahelt poolt on Kristus ja teiselt poolt maailm — nende kahe wahel pead ja walima! — Wali Kristust! Anna oma süda terwelt Tema. Tema suri seks, et find patu needmisest lahti mõista ja Tema elab seks, et päästa find patu wõimusest. Kõigewägewam Jumal pant Jisraeli ette walimise, kui ta nende ette seadis kaks teed — elu ja surma — ja mina tahan nõnda praegu tetega teha. Mõtelge järele, igawik seisab kaalu peal!

Kui ja Kristuse walib, siis pead ja selleks kõik ohwerdama. Aga ma palun find: „wõta otjustaw samm ja tee see nüüd. Sinu hinge pääfemine on ju ülem kui kõik muu maailmas. Kas ja tahad igawese aja õndsuse sellestmatse aja lõbude wastu wahetada. Oh, alanda ennast nüüd ja üttele: „Mu armas taemane Jsa, ma tulen praegu sinu juurde, kui üks waene paluja patune. Minna tahan ufus Sinu Poja peale waadata, keda Sa oled mulle Õnnistegijaks saatnud ja ma tulen Tema were armu peale lootest, mis sai ära walatud minu pattude lepituseks ja lunastuse hinnaks.“

Kõige armetuma patuse jaoks on veel lootust. Mida suurem sinu häda, seda armsamini mõtab find Õnnistegija wastu.

D. L. Moody.

O crux, ave spes unica!

Stooholmi surmuaial kõrwalises nurgas seisab lihtne rist, millele on kirjutatud ülalolewad sõnad, mis tegelikult tähendawad: „Tere, oo rist, mu ainuke lootus!”

Kes puhtab seal risti all?

August Strindberg, üks suurimaist Rootsi kirjanikest. Tema elu wiimased filmapilgud ja surm on suur jutlus.

Strindberg oli jumalafalgaja. Kibedaid pilkesõnu kirjutab ta oma töis jumalikest asjust, mis sugused iga tõsikristlasele on pühad ja kallid. Igauks, kes on lugenud tema kirjatöid, on kindlasti tähele pannud, mis sugune Kristuse-waastane ja uskmatusse waim seda meest walitses. Suurt tarkust tarwitas ta oma annete kombel, kuid need töid waid needust inimkonnale.

Wõõrusid päewad. Inimesed sammusid teed surma ja kohtu poole. Aug. Strindbergile oli jõudnud eluõhtu. Suure Kõhtumiku ees tuleb aru anda. Ta on meeleheite wallas. Patuneedus rõhub raskelt teda. Strindberg ootab selles ahastuses surma. Ta kirjutab mõningaid sõnu weel jumalagajätuks elule, lõpetades kirja järgmisel kombel:

„Aetage Kristilöödu kaju puufärki mulle rinnale. Katte mind ruske pääliskuuuga. Püstitage lihtne puurist mu hauale ja sellele sõnad: „O crux, ave spes unica!” Olgu mu haud kõrwalises, tähelepanemata paigas. Ei ialgi mälestusjammast! See on mu kindel lootus.”

Nii lõppes selle suureandelise mehe elu, kes kord elu warajemal päewil oli pilgates wõidelnud elawa Jumala wastu. Kuid nüüd oma päewade lõpul läheneb kui suur patune roomates ristile selles lootuses, et pattudest rõhutatud süda saaks sealt seda rahu, mida ei wõinud anda südamele ei maailm ega selle naudingud. Kõik muud lootused olid petnud ja kadunud. Oli waid üks lootus jäänud ja see lootus sirutas Kristuse risti poole.

Milline waldaw tunnistus seegi on meie usmatale ajale. Ja mis sugune hoiatus! Me põlgame nii mõtlematult seda suurt armu. Kuid siis wõib-olla on arm meist kaugel, kui oleme ta kord ära heitnud endast. O, hakka kinni päästmisest, mis ristis sulle pakutakse, just nüüd, kui tunned weel, et Issand sind tõmbab armuga südametunnistuses ja Pühawaim sind weel kutsub!

Wõta mind!

Wanasti elas keegi õpetaja, keda ta õpilased väga armastasid ta tarkuse, hääduse ja otsekohesuse pärast. Mõned neist, kes olid jõukate wanemate lapsed, tegid talle enam-wähem kallid kingitused, kuid üks noormees, olles waene, tuli õpetaja juure ja ütles: „Õpetaja, ma armastan sind mitte sugugi vähem, kui minu feltikised, kuid mul puudub wõimalus tuua sulle midagi kingituseks, millega wõiksin oma armastust ju wastu wäljendada. Seepärast tahan ma iseenast sulle

anda. Wõta mind kui oma orja ja ma tahan sind teenida kogu oma elu aja."

Kas pole see õpetlik eeskuju melle, kes tahame oma suure õpetaja Jeesuse järel käia. Paljud armavad sellest külla, kui ohwerdawad natuke aega, jõudu ja raha ta teenistuseks, kuid ilufaim ja Jumala meelepäraliksem asi on see, kui anname oma terve sildame ja elu Issandale. Tahad sa seda teha? Sa on tõesti seda väärt, sest temagi pole vähem annud, kui terve elu meie eest, kui ta suri meie pattude pärast Kolgata ristil. Undunuid inimesi ootab ta, neid mõib ta tarwitada inimkonnale õnnistuseks.

Mida annad sa temale? Kas kord ainult oma elu riismed, kui paremad päewad on juba maailmas patu orjuses ja omaelus kullutatud.

See pole enam kink. Anna oma noorus, elu, jõud, anded ja aeg talle. Ringi talle oma armastus.

„Armastagem teda, sest ta on meid enne armastanud.“ 1. Joh. 4:19.

Talle läbi päästetud.

29. augustil 1782 a. läks Briti admiral sir Georg Campenfieldi lipulaem „Royal George“ Spitheadi lähedal kodumaa ranna ligiduses hukka. 900 mehest ja 300 naisest ning lastest said päästetud ainult 230 inimest, nende hulgas ka üks väikene laps. Vainese kukkudes haaras ta kinni lammasi, kes kui tapaloom laewal kaasas oli ja nälid maa poole usus. Hoides tugewasti kinni lammasi willadest sai laps viimaseft rannale kantud ja päästetud.

Iga hukkurwale patusele, niisamuti aga ka kõigile rahwastele, on päästmine ainult Jumala Talle läbi, kes maailma patud ära kandis. Kes sellest ohwritaltest usus kinni hakkab, seda päästab ta ära ja kannab üle aegade laenete rahu randa. Talle weri kostab meie eest ja puhastab meid kõigist patteft. Temas on meie rahu ja igawiku lootus.

Kunstnik ja Kristus.

Aastal 1905 surnud kunstnik Hugo Weit jutustab omas autobiografias „Kunstnik ja Kristus“ oma elust algastail.

Mure igapäewase leiwä pärast astus wähest nii lähedale, kuna kõik hoolsus ja kokkuhoid ei suutnud mõimalda kõige hädawajalikumat. Kord oli ta oma viimased 30 penni wälja annud, aga ta teadis kindlasti: „Kui kõik tühi on, täidab Issand jälle.“ Üks wäga wäike teenistus Mk. 1. 40, mis talle järgmisel päewal enne lõunat toodi, aitas jälle ühe päewa edasi. Järgmise weerandaasta ilir ootas tasumist. 14 päewa hiljem tuli 300 marka kullas ühelt tädit, kes Weit'ile selle summa kinkis tingimusega: talle kuni surmani profsendid arwestada. Do, kui sügawalt liigutatud oli Weit selleft Jumala heiduseft, kes proowe jaadab, kuid jälle wälja aitab! See oli õnnistatud

raha. Kõhe sai mõlgem üllr makstud, raame ostetud maalide jaoks, et neid suuremal hulgal kui senini näitusele saata.

Do, kui me ometi rohkem Jumalat usaldaksime kõtges, siis saaksime aulisti asju läbi elada! Kuid Isjand tahab, et meie kogu südamega temale kuuluktime.

Wiisil: Ma kummardan sind, armu wägi. P. 445.

Dh laulge Jeesu armastusest, Kes ristisurma kannatand, Ja meie hinged eksitusest, Ja põrgu pitnast lunastand; See eest full tänu, kiitust toome, Truu Jeesus, ja sind kummardame.

Dh tunnekid kõik patu wangid, Kuis Jumal tahab südameest, Ka õndsaks teha nende hinged, Neil rahu anda-igawest, Nad jätaksa maha patuelu, Ja annaks Isjandale tänu.

(Lalle t. 171.)

Ma tahan loulda Jeesu armust Ja tema suurest armu tööst, Ta kannatusest, risti surmast Ja tema päästwa mere wäest.

R o o r: Laulgem, laulgem Jeesu armust Ja tema suurest armu tööst, Ta kannatusest, risti surmast Ja tema päästwa mere wäest.

Ta haawust kiitma ma ei wäsi, Mis tuhandeid on õndsaks teind, Dh, küll see on üks ime-asi, Et ta ka lapseks mõtnud mind.

(Lalle t. 288.)

Wiisil: Dh waga Jumal, kes. 230.

Dh mõtke katsuda Ja südant läbi waata, Kas õige usk teil on, Kas Kristus sealt on leida, Kas elab teie sees Arm, heldus, alandus, Pikkmeel ja kannatus Ja meelega tasandus.

Usk selge walgus on, Mis süda warjul hotab Ja siiski nii kui koit Sealt tema wälja paistab, Teeb Jeesu sarnaseks. Siis näikse selgeste, Et südant uueks teeb, Kui Waimus kõnnime.

Wiisil: Müüd furnuteha matame. 37.

Kristuse weri, õigus ka On minu aukuub lõpmata: Ses kõlban Jumalale müüd Ja kui ma taewa lähen sitt.

Kui kohtu ette lähen ma, Ei ükski toht kaebada: Ma olen andeksandmist saand, Tall on mu wõlad kaotand.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 1 x kuus. Wastab aastas 30 f., 1/2 a. 20 f., wälismaale 60 f. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatimisjoni heaks, tellimisi ja taastõid saata toimetaja aadressil — Päiteje 5—7, Tallinn. Tel. 446—22.

Ilmub 10. mail 1935.

„Kälmaja“ (om. H. Kaups) trükk, Keilas 1935.